

витѣ стражари съ байонети въ гърба ми введохъ ме въ широка тъмна стая, дѣто едвамъ мѣждѣше отъ стѣната една ламбица. Зафанахъ да мислѣ азъ. Не бѣше на добро, дѣто ма прѣведохъ тука: за третий участъкъ се чувахъ най-лоши работи. Нѣмахъ за дѣжене ни постелка, ни завивка, само едни голи дѣски, покрити съ прахъ и пепелъ. Въздухътъ вонѣше отъ миазми на близъкъ отворенъ гиризъ... Додѣто се расхождахъ на самъ на тамъ и събирахъ мислитѣ си, прѣзъ стѣнитѣ се чу музиката на „Травиата“ — Свиряха въ градината на „Люксембургъ“. Колкото и да бѣхъ смутенъ, тие божествени звукове поосладиха душата ми. Азъ страшно бѣхъ влюбенъ въ тази опера. Напрѣгнахъ уши да чуѣ, да не пропусна ни най-слабия тонъ. Отъ една страна се тревожахъ, че ме турихъ тука, въ нова неизвѣстность; отъ друга страна се зарадвахъ, понеже всѣка вечеръ до срѣдъ нощъ шяхъ да се растушавамъ съ концертитѣ. Шяхъ така да имамъ единъ видъ другаръ, една жива тваръ, така да кажъ, съ която да си съобщавамъ чувствата и да си разсѣвамъ мрачнитѣ мисли на затворнически животъ... Помисли си: въ 4-й участъкъ тринайсетъ мѣсеца цѣли не чухъ не музика, ами и уличния шумъ не чухъ, ами и човѣшки гласъ: стражарътъ, що ми носеше да ямъ, бѣ му забранено да говори! Когато пѣвицата свърши, азъ ми се искаше да се присѣдинѣ къмъ ржкоплѣсканията.

Докторовото лице се замрачаваше повече и повече; очитѣ му паднахъ на земята, той остана замисленъ.

— Отъ това, което ми казвахъ, азъ разбрахъ едно: че ти, напротивъ, имашъ причина още повече да си признателенъ на тая чудесна „Травиата“.

Докторътъ ме погледна значително, като че ми казваше: „чакай, не съмъ свършилъ още!“ и продължи своята спокойна, равна рѣчь, каквато му бѣше свойствена, безъ риторически украшения, и която азъ се мъчѣхъ по възмож-